

Всички кърджалии се поклониха въ знакъ на покорностъ. Следъ това Аклж бей седна до огъня. Кърджалиитѣ оседлаха конетѣ и стояха готови за пѣтъ.

Аклж бей изпуши златния си дълъгъ чубукъ и рече:

— Сали! Хайде!

— Ефенди, какъ е възможно да влѣземъ сега? Котленци обградили селото съ кола, скрили се съ пушки по зиоветѣ и рововетѣ, цѣлиятъ градъ е заобиколенъ съ зидъ, пѣтищата сж завардени, портитѣ затворени, а отъ страна крепости, пълни съ българи въоръжени.

— Ха! видѣхте ли сега! Тѣхниятъ началникъ Божилъ Чорбаджия ги въоръжилъ и наредилъ така, рече беятъ и голѣмъ гнѣвъ избликна на челото му.

— Ахъ Жеравна, Жеравна! ти бѣше добра патка, ала малка. Ако бѣхме влѣзли въ Котелъ, имаше какво да се награбимъ. Но добъръ е господъ. Ще влѣземъ и въ Котелъ и тогава ще разплачимъ дете въ майка. Ние ограбихме Жеравна, избихме българитѣ, отърваха се само ония, що избѣгнаха въ Котелъ. Ама аслж и глупостъ направихме. По-рано трѣбваше Котелъ да опленимъ и изгоримъ, а ние трѣгнахме по селата. Селянитѣ избѣгаха въ Котелъ, укрепиха се тамъ, въоръжиха се и види сега, че си избивай хората да ги победишъ .. Българитѣ вече юнашки се биятъ. Хасанъ чаушъ замина съ нѣколко души напредъ, но българскитѣ пушки изтрещѣха и повалиха хората му съ конетѣ наедно.

Аклж бей се изсмѣ зловещо.